

Canım bir *kişisel gelişim* yazısı yazmak istedi, sizinle bu konuda bildiklerimi paylaşacaktım ama sonra dedim ki, *neden böyle yapayım ki*, sizlere bildiklerimi anlatayım da, bildiklerimin bir önemi kalmasın, hem de bedavadan. Reklam bile almıyorum şuraya ve size tüm hayatınızı *değiştirecek* şeyler anlatacağım, öyle mi?

İşte bundan dolayı kişisel *gidişim*'i anlatmayı tercih ediyorum. Gidişim, yani, *ben nereye gidiyorum?* anlamında. Bence gelişimden daha çok üzerinde durulması gereken bu *gidişim* meselesi, ama insanların pek çoğu gelişmekle uğraşmaktan nereye gittiklerini farkedemiyor.

Gidişim sorusu doğduğumdan beri kafamı kurcalar. İnsanın kendi kişisel gidişini *sadece* kendi tayin edebileceğine inanmıyorum, o kadar genç ve saf değilim, ancak insanın gidişi konusunda *hiçbir* sorumluluğu olmadığına da inanmıyorum. Birisi kalkıp *şunları şunları ben yaptım* dediğinde de, *bu benim suçum değil, annem böyle yetiştirmiş* dediğinde de, *mealen* yorumlamayı tercih ediyorum. Ne dediğinden ziyade, ne demek istediği...

Kendi gidişimden başkasını bilemiyorum, kendiminkini bildiğimi de söyleyemem. Hayatını aynı işi senelerce yapıp, sonra emekli olmaya tahsis etmiş biri olaydım daha kolay bir soru olurdu bu, ancak günü gününü tutmayan, dengesini etrafında Tarzan'ın sarmaşıkları gibi sallanan kelimelere tutunarak sağlamaya çalışan, *ben bu okuduğumu neden okuyordum* sorusuna net cevabı olmayan biri olunca, cevaplamak o kadar kolay olmuyor. İnsanların fikir fıklettiği hemen hiçbir konuda net fikrimin olmayışı da çok yardımcı oluyor, bu memlekette ne söylediğin veya nasıl söylediğinden çok, kim olduğun önemli olduğundan, derdini anlatırken kültürel yol izlerini takip etmek gerekiyor; ancak dolaştığım yerlerde böyle izler ya çok eski, ya da tanınmayan cinsten olduğu için, ne kendim, ne başkası nerede olduğumu ve nereye gittiğimi biliyor.

Herkesin herkes hakkında bir fikri vardır elbet. Hakkımda da eğrisi doğrusu insanların düşünceleri bulunur. Ancak bu düşüncelerin kelimelere dökülenlerinin hemen hepsinde bir yanlış anlaşılma sezdiğim için, eliptik yazıların, eğreti kurguların, anlık kararların gerisinden görünen yolun benimki olmadığına ikna oldum. Beni nasıl tanıyorsunuz bilmem ama yanlış tanıdığınızı söyleyebilirim.

Velakin bu, bir ölçüde, hemen herkes için geçerli. Kimse kimseyi sonuna kadar tanımıyor. Kimse *kendini* o kadar tanımıyor.

Gidişim onun için muallaka doğru. Geçmişin her zaman daha kesin görünmesinin sebebi de budur belki. Aklımın her geçen gün daha da karışıyor olmasının bir sebebi.